

Dol a l'Església catalana

La mort del bisbe emèrit de Vic, Josep Maria Guix, significa la desaparició d'un altre membre d'aquella generació de sacerdots catalans forjada durant el franquisme que es va destacar pel seu compromís amb el país i amb els més desfavorits.

EL TEMPS

Josep Maria Guix, bisbe de Vic del 1983 al 2003.

Diu en que el bisbe Josep Maria Guix ha marxat de la mateixa manera que va deixar la titularitat de la diòcesi de Vic: lleuger d'equipatge. La seva humilitat es va fer palesa ara fa sis anys quan, per

motius de salut, va renunciar al bisbat de Vic i, després de deixar els seus béns a l'Església, se n'anà a viure amb les Germanetes dels Pobres. Guix, que des de l'any 2003 era bisbe emèrit de Vic, va morir el diumenge 28 de juny

a l'edat de 81 anys. Havia estat bisbe d'aquesta ciutat des de l'any 1983, quan va recollir el llegat de Ramon Masnou, el bisbe que fou titular de la diòcesi durant la major part del període franquista i que s'havia destacat pel compromís de fer compatibles el cristianisme i el catalanisme; una tasca que el bisbe Guix també va fer seva. A parer de Jordi Llisterri, director de la revista d'informació religiosa *Foc Nou*, la mort del bisbe Guix significa, primer de tot, "la constatació que hi ha una generació episcopal que, per raons biològiques naturals, va desaparèixer. És la generació que va viure en primera persona el concili Vaticà II i que va rellevar els bisbes franquistes; eren bisbes formats a Catalunya, que no venien imposats pel règim. En el cas de Guix, per exemple, no anà a Vic per ordre de Madrid, sinó que fou Narcís Jubany qui l'hi va enviar. Aquesta generació és la que l'any 1985 va elaborar el document 'Arrels Cristianes de Catalunya'. És la generació dels bisbes Jaume Camprodon, Ramon Torrella o bé Joan Martí Alanís, per dir-ne només alguns".

Josep Maria Guix va néixer l'any 1927 a la Coromina, un nucli de població del municipi de Cardona, al bisbat de Solsona. Fou al seminari d'aquella diòcesi on Guix va començar la seva formació religiosa; una carrera que assolí un dels punts culminants l'any 1968, quan va ser nomenat bisbe auxiliar de Barcelona, en un moment en què molts sacerdots plantaven cara al règim franquista. "El bisbe Guix era d'aquella mena d'eclesiàstics que, sense ser rupturista, entenien els problemes polítics, socials i culturals de l'època. Els bisbes com Guix van ajudar a fer més suau el franquisme i la transició", diu Llisterri. Guix era doctor en teologia per la Universitat de Comillas, doctor en ciències socials per la Universitat de Salamanca i diplomad en psicologia per la Universitat de Madrid. Això a banda, havia estat catedràtic, degà i sots-director de l'Institut Social Lleó XIII i professor de l'Escola de Periodisme de l'Església.

Bisbe de Vic. El període més important de la carrera de Josep Maria Guix va començar, sens dubte, el juny de

l'any 1983, quan el papa Joan Pau II el va nomenar titular del bisbat de Vic, la diòcesi de bisbes tan importants en la història del catalanisme polític, com ho foren Josep Morgades i Josep Torres i Bages. Sigui com vulgui, el periodista Jordi Llisterra, expert en afers religiosos, considera excessiu que es posi el catalanisme de Josep Maria Guix a l'alçada del d'alguns dels seus predecessors al bisbat de Vic. "No tinc cap dubte que el bisbe Guix, com a persona que s'havia criat a Catalunya i que estimava la llengua, fos catalanista. Però el catalanisme no era l'eix central de la seva actuació. És cert que era una persona molt culta i amb un gran coneixement de la cultura catalana, com també que durant el franquisme va prendre posició a favor de la qüestió catalana, però la seva principal faceta la va desenvolupar en el terreny social", assenyala el director de la revista *Foc Nou*.

De fet, molta gent que va conèixer el bisbe Guix coincideix a destacar el seu humanisme i la solidaritat que professava envers els més desfavorits. "Diu molt de la seva persona el fet que fos un sacerdot que ja els anys 60 es dedicà a la qüestió social. La seva preocupació per les qüestions socials es va concretar en importants iniciatives com, per exemple, el Centre Català de Solidaritat, que és un centre d'atenció a toxicòmans que tenen totes les delegacions de Càritas de Catalunya. Això també és fruit d'una època, els anys 80, en què la desocupació i la drogadocció es van convertir en dos dels principals problemes de la societat i als quals el bisbe Guix va voler donar resposta", explica Llisterra.

La mort del bisbe Guix també implica la pèrdua d'un altre dels bisbes catalans que anys enrere havien mirat d'aconseguir una Església catalana més autònoma respecte a la Conferència Episcopal Espanyola. Segons Jordi Llisterra, "la generació de bisbes que una vegada van intentar aconseguir una conferència episcopal per a Catalunya van desapareixent i, amb ells, aquesta reivindicació. Van tenir moltes dificultats i no se'n van sortir. Als bisbes que hi ha ara, això ja no els preocupa".

Xevi Camprubí

Els pioners del fotoperiodisme de guerra al MNAC

Robert Capa © Estate of Cornell Capa.

Gerda Taro © International Center of Photography.

Dimarts 7 de juliol, 19 h

Conferències de Cynthia Young i Kristen Lubben, comissàries. Traducció simultània. Places limitades, tel. 93. 622 03 75

Curs al MNAC del 13 al 17 de juliol

Robert Capa i la Guerra Civil: art, imatge i memòria. Els Juliolis de la UB
Inscripcions: www.ub.edu/juliolis

Dijous d'Estiu, 9, 23 i 30 de juliol

Entrada lliure a les exposicions de 19 a 22 h. Terrassa del MNAC oberta

Dimecres 15 de juliol, 17.30 h

Projecció de *La sombra del iceberg. Una autopsia de la mítica fotografia de Robert Capa "El miliciano muerto"*
Places limitades, tel. 93 622 03 75

7 juliol - 27 setembre 2009

Palau Nacional
Parc de Montjuïc
Barcelona
www.mnac.cat

International Center of Photography

amb la col·laboració

Agrolimen[®]

el Periódico

memorial de la Democràcia